

Alba Marquès de Miguel

La Gioconda

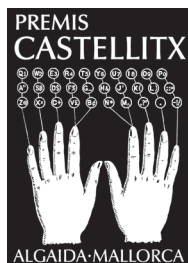
Rosa d'Or de la Pau

Premi Juvenil de Narració Curta

Premis Castellitx

ALGAIDA, 2025

Col·lecció Binària · Premis Castellitx · PC2025-J-R-0355-0304

© del text: Alba Marquès de Miguel

© de l'edició: Ajuntament d'Algaida, 2025

Coberta, maquetació i disseny de la col·lecció: Bartomeu Salas Mascaró

Coordinació editorial: Bartomeu Salas Mascaró

Ajuntament d'Algaida

C/ del Rei, 6 · 07210 Algaida (Illes Balears)

Tel.: 971 12 50 76 · 971 66 56 79

ajuntament@ajalgaida.net

premiscastellitx@ajalgaida.net

biblioteca@ajalgaida.net

www.ajalgaida.net

www.premiscastellitx.cat

Queden totalment prohibides, sense l'autorització per escrit dels titulars del copyright, qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació, total o parcial, d'aquesta obra.

Alba Marquès de Miguel

La Gioconda

Rosa d'Or de la Pau

Premi Juvenil de Narració Curta

Premis Castellitx

ALGAIDA, 2025

ALBA MARQUÈS DE MIGUEL

Soc d'una petita ciutat del Garraf, Vilanova i la Geltrú. Des de petita m'ha encantat la lectura, en especial els contes narrats pels protagonistes, ja que sentia que era jo qui vivia la història. Recordo el meu primer contacte amb la lectura; va ser un dia a classe, on la mestra em va preguntar si podia llegir un fragment d'un conte. Jo pensava que no entendria la lletra, però ho vaig fer. Des d'aquell moment, em vaig motivar per enfonsar-me en el món de la lectura.

La meva passió per l'escriptura va començar fa molt poc, l'any passat. Vaig començar a escriure per treballs de classe, però, en pensar que no ho feia prou bé, no ho feia en el meu dia a dia. Però, gràcies a aquest premi i al que anem fent a les classes, he trobat una motivació per fer-ho.

Escriure no sempre és fàcil. Hi ha moments de dubte, d'esgotament i de

frustració. Però també n'hi ha de màgics, d'aquells en què les paraules flueixen soles i et fan sentir que estàs exactament on has de ser. Gràcies a l'escriptura, he après a escoltar-me millor i a donar forma a tot allò que em volta pel cap.

La narració que llegireu a continuació va sorgir d'un treball a classe que tractava d'escriure un relat narrat per un ésser inanimat. Em va costar trobar de què fer-la, perquè volia que fos original i d'un tema que m'agradés. De cop i volta, em va venir al cap la imatge d'un quadre, *La Gioconda*, de Da Vinci. Escrivint la narració, vaig investigar la història i em vaig quedar fascinada. Vaig pensar a escriure-la tota, però, finalment, vaig decidir escriure només el que em va impressionar més.

La narració *La Gioconda*, d'Alba Marquès de Miguel, fou guardonada amb la Rosa d'Or de la Pau al 13è Premi Juvenil de Narració Curta dels Premis Castellitx 2025. En foren jurats Pere Fullana Puigserver, Gabriel Janer Manila i Miquel Serra Roig.

La Gioconda

FA DOS-CENTS VINT-I-SET ANYS QUE observo cares desconegudes, totes embadalides per la meva bellesa, o això era abans. Des que em van crear, he estat en llocs diferents, tant a Versalles com al Louvre, on em trobo ara.

Quan estava al palau, durant el regnat de Lluís XIV, ell em mirava amb admiració, com si fos la joia més brillant que hagués pogut obtenir. Em sentia especial, estimada, però això va acabar quan va arribar la Revolució Francesa. Em van traslladar al Museu del Louvre, on la gent no em prestava atenció, ja en tenien prou amb les seves pròpies preocupacions. En aquell moment, vaig agrair ser només un quadre i no haver de patir les represàlies que patien ells. He d'admetre, però, que m'hauria agradat veure la rebel·lió de primera mà i no només saber el que passava pels diversos rumors que vaig arribar a sentir.

Al final de la revolució, em van portar al Palau de les Teuleries, a la cambra de Napoleó. Tant de bo mai ho haguessin fet, vaig haver de veure coses que prefereixo no recordar. Per sort, només van ser quatre anys, però sens dubte els pitjors anys des de la meva creació.

Actualment, em trobo de nou al Louvre, penjada a la paret i envoltada d'un vidre. La meva estada aquí és diferent de temps enrere, ja no puc escoltar les notícies sobre el que passa al món a causa de la distàn-

cia entre els visitants i jo. Ni tan sols els puc veure les cares, només veig el que ells anomenen mòbils.

El meu moment preferit és quan cau la nit i el museu queda buit, només amb els vigilants i els encarregats de la neteja. En Batiste és l'encarregat de vigilar-me; és un home d'uns trenta anys, amb ulls marrons i un bigoti. Sens dubte, és l'estereotip d'home francès, però molt més fort i alt que els altres.

Cada nit es col·loca a la meva dreta i es queda estàtic fins que li entra la son. En aquell moment, comença a parlar sense parar sobre els rumors més recents i coses que ni entenc. Em parla com si fos la seva millor amiga, però en realitat només sóc el quadre que custodia, el quadre més famós del món.

Ahir em va explicar que no sabia què podria comprar al seu marit com a regal d'aniversari. Semblava emocionat, però notava que alguna cosa el preocupava. M'hauria agradat preguntar-li-ho, però per raons òbvies no vaig poder.

Recordo que quan en Leonardo em va pintar, vaig intentar parlar-li incomputables vegades, sense èxit. Al principi, em sentia impotent per no poder fer-ho, però amb el pas del temps em vaig acostumar a simplement escoltar i observar. Espero que algun dia els humans inventin alguna eina que aconseguixi donar-me vida, com Mary Shelley va fer amb Frankenstein.

Mentrestant, continuaré penjada a la paret del Louvre, esperant que algun dia pugui caminar pels carrers de París.

